

Bravo, Ljubljančani!

»Ljubljančani se prebujajo,« sta med vsakdanjim pomenkom zadovoljno ugotavljala sivolasa sprehalca počasnega koraka, ki ju je toplo spomladansko sonce kot običajno zvalilo v bližnji park. Ta zelena oaza sredi mestnega vrveža je bila okoli poldneva navadno osamela, pušta in prazna. Le redko je vanjo zašel kak utrjeni sprehaljec in si, izmučen od dirjanja po trgovinah, odpočil na oguljeni klopi.

Tisto soboto pa je bilo drugače. V našem parku je kar mrgolelo veselih obrazov; vsi so prišli, tako kot so se dogovorili. V delovnih oblačilih in udobnih

obuvalih so, z orodjem v rokah, začeli izpolnjevati poslanstvo, ki ga slehernemu prebivalcu našega mesta nalaga program akcij za belo in čisto Ljubljano. Zavihteli so rovnice in krampe; zapele so lopate in grablje, nabrusili so škarje in pognali samokolnice. V dobri uri je bil park kot iz škatlice; zelenice čiste in pograbljene, sadike na gredicah očiščene plevela, koši za odpadke so, prazni in svetleči, potrpežljivo čakali novo vsebino. Peskovnik, poln razrahljane mivke, brez smeti, pasjih izločkov in cigaretnih ogorkov bo prinesel obilico veselja na-

šim malčkom. Celo očiščene klopi in otroško igrišče so se lesketali v aprilskem soncu. Kmalu zatem je pripeljal tovornjak in odpeljal ves odpadni material z nesnago vred. Prebivalci pa so, polni vneme, v želji za čim lepšim bivalnim okoljem, očistili še vse preostale površine ob stanovanjskih objektih.

Vas zanima, kje se je to dogajalo? Na področju Kristanove, Streliške in Strossmayerjeve ulice; vrlji krajani so znali ob pravem času zavihati rokave in taka prizadevanja so nedvomno vredna posnemanja.

Sicer pa, roko na srce – omenjeni zanesenjaki niso bili izjema! Podobne očiščevalne akcije so v teh dneh uspešno krojile zdrav in estetski videz našega mesta tudi na področju drugih okolišev naše krajevne skupnosti. Obenem ne smemo prezreti

tudi akcij za čisto in belo Ljubljano, ki so potekale v KS Ajdovščina, Stari Vodmat, Gradišče, Ledina, Tabor... Seveda pa je ideja o snažni in beli Ljubljani našla odmev tudi v ostalih občinah, saj se Ljubljančani zavedamo, da je bodočnost našega mesta in usoda zdravega bivalnega okolja nas in naših potomcev v rokah slehernega prebivalca Ljubljane.

Z veseljem ugotavljamo, da iz dneva v dan rajši prevzemamo na lastna ramena breme velike odgovornosti in nastopamo v vlogi aktivnih preoblikovalcev lastnega življenjskega prostora.

Če bodo omenjene akcije še številnejše in bolj množične in če bodo poleg pesmi krampov, lopat in samokolnic uspele preobraziti in spremeniti tudi našo miselnost ter nam vcepiti duha solidarnosti v boju proti

onesnaževanju človekovega naravnega okolja, bo med nami vse manj takih, ki ignorirajo smetnjake...

N. M.

DOBER DAN, NAŠ OBČAN

Parkiriščni mojster

Stane Smolnikar je zaposlen v Parkirni hiši na Trdinovi že od prvega dneva, ko je bila leta 1972 zgrajena v radost voznikov, ki v Centru niso imeli kje parkirati. Star je petintrideset let, v hiši pa poprime za vsako delo, čeprav je zaposlen kot vzdrževalec. Ko smo se z njim pogovarjali, je delal v komandnem prostoru in pri blagajni, kjer vozniki plačajo parkirnino.

»Vsa dela so samostojna in tako se moramo včasih med seboj zamenjati, če kdo zbolí ali je odsoten iz kakega drugega vzroka.« Stane je prijazen s strankami. Pa ne samo ta trenutek, ko se pogovarjamo, tudi sicer.

»S strankami nimamo posebnih težav. Večinoma so ljudje prijazni. Zgodi se, da kdo izgubi listek za plačilo, vendar je tega vedno manj. Včasih pride kdo, ki ne more najti svojega avta. Običajno že vemo, kje ga je treba iskati, saj so skoraj vsi taki na prvi stezi. Ljudje pozabijo odtrgati listke, težko pa si zapomnijo, v kateri etaži so pustili vozilo. Zato smo okolico dvigal različno pobarvali in ponavadi se ljudje spomnijo, pri kakšni barvi so stopili v dvigalo.«

»Kakšne naprave pa vas obdajajo?«

»Tu imamo požarne indikatorje,« pravi Stane in pokaže na štiri stenske omare. »Včasih se sprožijo, če kdo, posebno voznik dizelskega vozila, pozimi predolgo ogreva vozilo. Potem so tu še semafori za urejanje prometa, pa monitorji za spremljanje prometa pri vstopnih in izstopnih zapornicah, stikala za notranjo razsvetljavo in še marsikaj, na kar mora biti delavec pozoren.«

Zazvoni interni telefon.

»Autocommerce tukaj. Mi odprete zapornico?« Stane

pritisne na gumb in na monitorju zdrsne mimo velik mercedes.

»Ti pridejo vsak dan po malico v Kompas in zato ne plačajo parkirnine in nimajo izstopnih žetonov.«

»Koliko prostora je pri vas?«

»Imamo okoli 1200 boksov, od tega jih imajo skoraj 1000 v najemu abonenti. Ti so razvrščeni v tri kategorije. 'A' so stalne stranke, ki imajo pravico parkirati noč in dan, 'B' od 6. do 18. ure, 'C' pa so podjetja, ki lahko parkirajo v kleti, tudi če za druge naročnike gori rdeča luč.«

»Ali je zrak močno onesnažen?«

»Kakor kdaj, nikoli pa čez dopustno mero, saj imamo ventilatorsko in naravno zračenje.«

Včasih, zlasti pozimi, je garažna hiša nabito polna. Kadar pa je lepo vreme, lahko dopoldan sprejmemo nekaj sto strank in kljub temu je dovolj rezerve, da nihče od abonentov ne ostane brez prostora.«

»Ali pride pri vas kdaj tudi do kraja?«

»Le zelo poredko, pa še takrat gre za manjše stvari, na primer brisalce, kar je sploh težko dokazati. Do večjih deliktov, na primer vlomov, pa sploh ne pride.«

»Ali vozniki kdaj pozabijo ugasniti luči?«

»Pogosto. Če na obhodu to opazimo in če je mogoče, vozniške pokličemo ali pa luči ugasnemo sami. Če pa je prepozno, vozniku pri vžigu pomaga naša servisna delavnica s premičnim akumulatorjem ali pa mu akumulator tudi naplnimo.«

»Pa pustiva službo. Ste poročeni?«

»Sem. Že deset let. Dva otroka imam. Fantek je v petem, hčerkica pa v četrtem razredu.«

»Kaj pa počnete v prostem času?«

»Eh, bolj malo ga imam. Precej aktiven sem v krajevni skupnosti, kar mi vzame veliko časa. No, malo se ukvarjam tudi s športom, predvsem s streljanjem.«

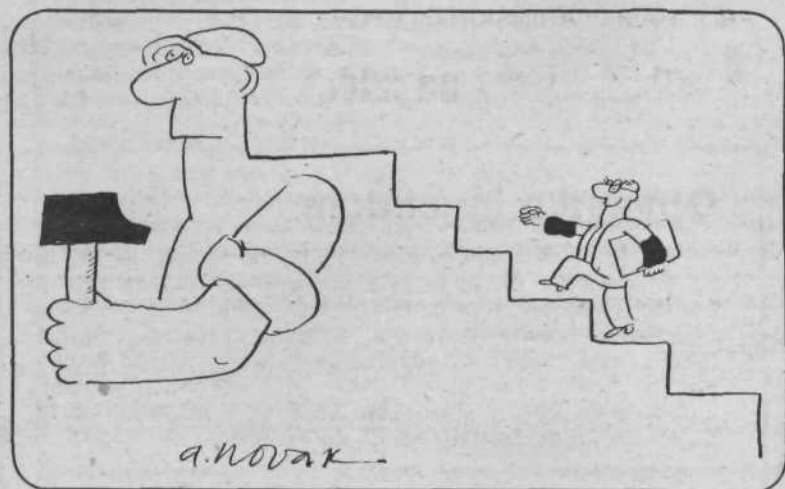
»Sodelujete morda tudi v samoupravnih telesih?«

»Seveda. Med drugim sem vodja delegacije za zbor združenega dela, kjer smo skupaj s turističnimi agencijami iz okolice. Moram reči, da pri delegatskem delu nimamo posebnih težav, delegati so dovolj resni, hodijo na seje pripravljeni, problemi so edino zaradi dela v izmenah. Mislim pa, da se dovolj trudimo za uveljavljanje naših pravic in dolžnosti, čeprav še ne izkoriščamo vseh možnosti, ki nam jih daje samoupravljanje.«

»Kaj ste sicer po poklicu?«

»Elektrikar, opravil pa sem tudi delovodsko šolo. No, pri delu, ki ga opravljam, pa se moram spoznati še na kup drugih stvari, saj si ne moremo privoščiti več specializiranih vzdrževalcev.«

DORA VODOPIVEC

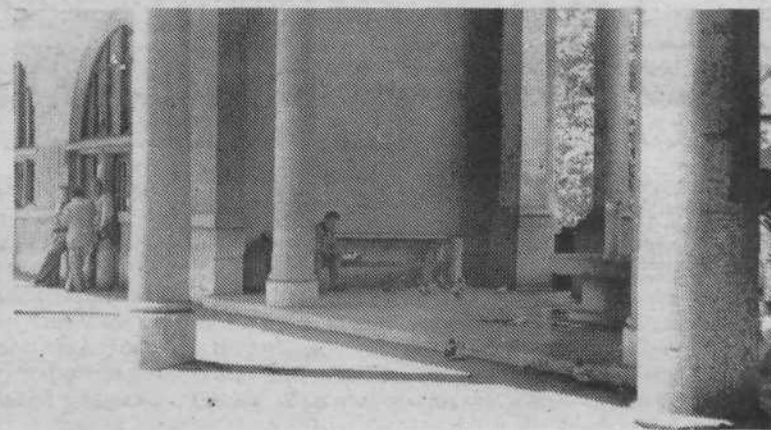

A. NOVAK

Zakaj je fontana le smetišče?

Na tržnico gremo radi, saj je pestra in še založena s svežo zelenjavo. Ko si, oprtan z vrečkami in cekarji, včasih zaželiš, da bi se kam usedel, stegnil noge in morda v miru popil kavico, si kaj takega lahko na tržnici samo zamišljaš. Pač! Željno in obenem ježno lahko vržeš pogled k fontani pod Plečnikovimi arkadami, kjer sta sredi majhne terase mali vodnjak in klopca, običajno zasedena s potepuhi. Uprava tržnice se razburja, ker mora čistiti za njimi. Ali ne bi kazalo, da bi v sosednji mesnici odprli majhen lokal, na teraso pa postavili stole in mize, na katerih bi postregli z napitki in kavico? S spretno izvedbo ne bi prav nič okrnili videza Plečnikove arhitekture. Nasprotno, oplemenitili bi jo in jo naredili koristno.

A. P.

Cicibanove urice v Leninovem parku

Občinska Zveza prijateljev mladine je v sodelovanju z VVO dr. France Prešeren in dijakinjami Vzgojiteljske šole organizirala v tednu mladosti v Leninovem parku cicibanove urice pod geslom Otroci, pridite pod cicibanovo marelo. In res, v sončnih dneh tistega tedna so naše najmlajše vabili prikupni plakati in veliki dežniki. Cicibani so prišli iz vse Ljubljane in seveda z njimi tudi starši, ki so zelo pohvalili to obliko dejavnosti za naše najmlajše.

Vsak dan se je dogajalo kaj novega in zanimivega. V živ žav sta se vključila s kitarama Jani Kovačič in Andrej Hvale, cicibani pa so jima pomagali z bobni, triangleri, harmoniko itd. Vesela pesem je privabljala tudi mimoidoče, tako da so v spontanem programu sodelovali tudi odrasli. Cicibani so tudi risali na asfaltu in sestavljali prave umetnine iz odpadnega materiala, ki ga je poslala tovarna igrač Ciciban iz Mirna. Iz kartonov in drugega papirnatega materiala, ki ga je prispevala Kartonažna tovarna, pa je nastal dolg vlak.

Vzdušje so popestrile tudi dijakinje Vzgojiteljske šole s prikupnimi lutkami.

Žal se je teden prehitro iztekel in cicibanom so organizatorji obljubili ponovno srečanje v tednu otroka. Prav gotovo pa bi bile takšne cicibanove urice dobrodošle pogosteje in ne samo v Leninovem parku, temveč v vseh krajevnih skupnostih. Tudi o tej obliki dejavnosti za otroke bodo morala društva prijateljev mladine razmisliti in predvsem pritegniti k sodelovanju mlade starše.

Stane Smolnikar med »svojimi gumbi«...

